

Og det var den aarle Morgenstund.
 Solen op!
 Hr. Bure, han kyssed Fru Inger paa Mund.
 Ho! Haa! Saa frisk en Morgen!

Hr. Bure han sadled sin Ganger graa,
 Abildgraa!
 Fru Inger fra Svalen, hun stirred derpaa.
 Ho! Haa! Hvor Skoven er grøn!

Saa spændte han Sejl under bredden Raa,
 Silkesejl!
 Hr. Bure, han vugged paa Bølgerne blaa.
 Ho! Haa! Det er tungt at skilles!

Der var ialt nogle og tyve Vers. Da det sidste var sunget, sprang Pigerne af Baaden, mens Mandfolkene klappede i Hænderne.

Imidlertid var der kommen Madkurve frem henne fra Konerne. Nogle af Pigerne bød Smørrebrød rundt paa Kurvelaag og store Skræppeblade, mens andre gik omkring med Mælk paa Flasker. Tømrer Nielsen forestod Udskænkningen af en Dunk saakaldet „langt“ Øl og optraadte i det hele som Ceremonimester, hvorimod Væver Hansen sad i ophøjet Tilbagetrukkethed oppe paa en Tue og snakkede med et Par gamle Koner.

Efterhaanden samledes Opmærksomheden om nogle unge Karle, der stod ude ved Havkanten og under stor Munterhed stirrede op paa en stor Sky; — de paastod, at den grangivelig lignede en tyk, fordrukken Kone. „Konens“ Hoved var farvet rødt af det sidste, svage Solskær og havde et himmelblaat Øje midt i Panden; Overkroppen var uldgraa og svulmende, hvorimod Nederdelen havde en blaaviolet Farve og hang som en Sæk helt ned over den østlige Horisont, hvor den bar Virslev, Gimminge, Brunkeby og endnu et Par af Genbolandets Kirkebyer paa sit Slæb.

Med et brast hele Forsamlingen ud i Skoggerlatter. Sky-Konens Hoved havde skilt sig fra Kroppen og styrede gladelig sin egen Kaas ud over Himlen. Samtidig skød det noget som en lang Næse ud til den ene Side og spærrede sit blaa Øje højere